

מסורת הש"ס

16 ימות 5 קי גיטין 16. ע"ג ככל תהא תהא. 17 ונפיל כ לקמן 17. 18 ותי מתי כ"ב מהל.

גליון הש"ס

גם ואפקעינהו רבנן. ע"י תפשת רביא פ"י אף קפני.

הגרות מר"ב רגשבורג

18 תר"ח וסברה דלמיט וכו' ונבי פרוצות ל"ב וכו'. ע"י מנה י"ב ע"ח מדיה טע וכו'.

בתולה נשאת פרק ראשון כתובות

ג.

עין משפט נר מצווה

18 א מ"י פ"י מנ"ל אשת הל' טו סג עין מה טוע"ע אר"ט ק"י סד פ"י 12.

מוסף רש"י

כל דמקדש אדעתא דרבנן מקדש. תולת נשעת ממט, דהא דת משה וישראל קאמר (בבבוח) 13 לית קדושין חלקי דת משה וישראל סביטו 14 ממני ישראל. וכו' הס אמי שפישיט ל קדושין שבשאל על ידי גו כהן הלך פקטי על מנת קדשה (גיטין 17).

וסברה דאניס. ומן הדין ליה לן למיחש דלמא אנים הוא דרובן לא אנים ולהכי קרי להו לנשעות שמחמירי על עלמן אע"ג דמ"י לאניסויי 18 א ונבי פרוצות לא גרסינן וסברה דלא אנים אלא וזמרה דלא אנים פ"י אפילו כעילא הקול דאנים אמרה דלא אנים או אפילו כשעתה היא

עלמה דאנים ואחרים לא ידעו ואס תאמר מת מוק י"ב חודש נמי יהא גט מהאי עעמא דיימנין דלא מת וסברה דמת ומיענגא ויתבה יש לומר דמיתה קלא אית לה: אדעתא דרבנן מקדש. לכן אומרים נשעת קדושין דת משה וישראל:

ואפקעינהו רבנן פ"קדושין ביבנה

השולח (גיטין 16) פ"רמתי: תינה דקדוש בכספא. דהפקר ב"ד היה הפקר והכו משות מתנה וממילא יכו כל בעלותיו זות קדיש נביאה מאי איכא למימר אף יפקיעו נביאה של קדושין ואפי' למ"ד נהאשה רבה (גיטות פט: ושם) דיש כח להחמיס לעקור דבר מן המורה הייט כגון ליתכא עבירה כהיא דהאשה רבה דהדר לטינלא אכל היא דליכא עבירה דמקודשת היא נביאה מאי איכא למימר ומשני שיהו רבנן בעלותיו בעילת זות ואין כלן קדושין 19:

איכא דאמרי אמר רבא וכן פ"ענין גיטין. פסק ר"ת

כלישנא קמא דאין אונס נגיטין והניא רביה מדקאמר סתמה הש"ס דאמר אז לא סבינא עד תלמין יומין ליהוי גיטא כ"י ואי משוס אונס אף אונס נגיטין וכן נראה דליתכא דליכא דאמרי הוי פירכי מכל הי דמיימי סיעתא לישנא קמא ולא סמיכין אשטויי דחיקי וקשה לריי דמסיק כפרק מי שחחו (שם ע"ג ושם) דצין דאמר הרי זה גיטין אם ממי מחולי זה צין אם אמר אם לא אעמוד מחולי זה ונפל עליו הבית או נשכו נחש או אכלו ארי דלא הוי גט אלמא דיש אונס נגיטין וליכא למימר דהתם לא מטעם דיש אונס קאמר דלא הוי גט אלף משוס דצין אם ממי מחולי זה צין אם לא אעמוד

וימנין דלא אנים וסברה דאנים ומיענגא ויתבה ומשום פרוצות דאי אמרת לא ליהוי גיטא וימנין דאנים ואמרה לא אנים ואולא ומינסבא ונמצא גט בטל ובניה ממוזרים ומי איכא מידי דמדאורייתא לא להוי גט ומשום צנועות ומשום פרוצות שרינן אשת איש לעלמא אוי"כ כל דמקדש אדעתא דרבנן מקדש יש ואפקעינהו רבנן לקדושי מיניה אמר ליה רבינא לרב אשי תינה קדיש בכספא קדיש בביאה מאי איכא למימר שויהו רבנן לבעילתו בעילת זנות איכא דאמרי אמר רבא וכן לענין גיטין אלמא קסבר רבא יש אונס בגיטין מיתיבי הרי זה גיטין אם לא באתי מכאן ועד שנים עשר חדש ומת בתוך שנים עשר חדש אינו גט מת הוא דאינו גט הא חלה הרי זה גט לעולם אימא לך חלה נמי אינו גט והוי גופה קמ"ל דאינו גט לאחר מיתה אין גט לאחר מיתה הא תנא ליה רישא דלמא לאפוקי מדרבנותינו ת"ש מעכשיו אם לא באתי מכאן ועד שנים עשר חדש ומת בתוך שנים עשר חדש הרי זה גט מאי לאו הוא הדין לחלה לא מת דוקא דלא ניהא ליה דתפול קמי יבם ת"ש מהרהו דאמר להו אי לא אתינא מכאן ועד שלשים יום ליהוי גיטא אתא בסוף תלתין יומין ופסקיה מברא ואמר להו חזו דאתאי חזו דאתאי ואמר שמואל לא שמיה מתיא אונסא דשכיח שאני דביון דאיבעי ליה לאתנויי ולא אתנא איהו הוא דאפסיד אנפשיה אמר רב שמואל בר יצחק לא שנו אלא מתקנת עזרא ואיך שאין בתי דינים קבועין אלא בשני ובחמישי אבל קודם תקנת עזרא שבתו דינן קבועין בכל יום אשה נשאת בכל יום קודם תקנת עזרא מאי דהוה הוה הכי קאמר "אי איכא בתי דינן דקבועין האירנא כקודם תקנת עזרא אשה נשאת בכל יום הא בעינן ששקדו דטריח ליה מאי

לפי משה שמות ממת זה החולי וכשנפל עליו הבית או נשכו נחש או גט דאין זה מחולי זה דהא מוכח בהדיא התם דמטעם דיש אונס מאי הוא גבי ההוא גברא דצין ארעא להבניה וקביל עליה כל אונסא

דאיתיליד בה כ"י אמר רבא אונס דלא שכיח הוא ומיימי רבא סיעתא מהא דאכלו ארי אינו גט אלמא אונס דלא שכיח יש טענת אונס לרבא והכא קאמר רבא גופיה בלישנא קמא שהוא עיקר דאין אונס אפילו באונס דלא שכיח דמוכח הסוגיא ואורי"ג דג' עייני אונס הן דאונס דלא שכיח כלל כהיא דמי שחחו אפי' לישנא קמא דרבא דהכא יש אונס דלא שייך התם לתקון משוס לנשעות ומשוס פרוצות דלעולם לא סברי לנשעות דנפל עליו הבית או שהכשו נחש כיון דלא שכיח כלל ומשוס פרוצות נמי ליכא למיחש כיון דלא שכיח שיעשה כן ואונס דשכיח כגון היא דפסקיה מברא אפילו ליתכא דאמרי אין אונס דאיבעי ליה לאתנויי אכל אונס דשכיח ולא שכיח בהא פליגי מרי לשיני דרבא והלכתא בלישנא קמא דרבא דכפירשטו: שבתו דינן קבועים בב"ב יום. וא"ת וכי מיקן עזרא שלא יכו בני דינן קבועים בכל יום אלא בני זבה' נגבר ועוד קשה דאמרינן בשבת (ד' קט: ושם) מי שיש לו זכות אבות יקח צ"ב ובה' וכי קודם תקנת עזרא לא היו מיקין כל עיקר ואומר ר"ת דקודם תקנת עזרא לא היו קבועים בכל יום אלא קבועים כיון שאלו היו קבועים ר"י מירך שלא היו קבועים מחלה אלא בעיר אחת ועזרא מיקן בכל עיר ועיר צ"ב ובה': אשה נשאת בב"ב יום. קשה לרבנן אמאי נשאת בכל יום תהא כאלמנה ומינא בה' ומיעבל בשני לפי שנאמר צו ברכה לאדם וי"ל דמשוס ברכה לא היו קבועים יום דכפירשטו יעיל ובאלמנה נמי לא קבעו שמינעל בשני משוס ברכה גרידא אלא משוס עמה עמה ג' ימים כדאמר לקמן (דף ה.) ובחולה דלא שייך ההוא טעמא דליכא למימר משוסים לאומנתו והולך לו לפי שיש בה שבעת ימי המשטה הלך גרידא לא היו קבועים יום: איכא בתי דינן בו. נראה לריי דמכל מקום אף נשאת אף כשני משוס דאין ב"ד קבועין ואס' יש לו טענת בחולין יכול לקבול בשבת בשני שלשה כמו בשאר ימות השבוע ועוד לפירוש הקונטרס דוקא בימיא קבעו יום הנישואין משוס שעל ידי כך יתבצר הדבר ויזווא עדים ממך שמתאפסים העם לנ"ד ואין שייך לומר עכשיו ק:

ובשני